

Arkadaşlar,

Tüm Dokuma-İş Sendikasının ve Epegle direnişinin daha detaylı ve ideolojik eleştirisini İl ve Genel Merkez Kongrelerinde yapacağımızdan bu konuya burada genel hatlarıyla değinmekle yetineceğiz.

Tüm Dokuma-İş Sendikasının yöneticisi partili arkadaşlar, Sendikanın kuruluşunu "Tekstil Sendikası içinde elde ettikleri demokratik mevzilerden kolayca sökülüp atılmaması, buradaki sosyalist muhalefetin kolayca yok edilmemesi, başarılarının önlenmesi için devrimçi alternatif olarak kurulmuştur." şeklinde açıklıyorlar.

Doğru bir mantık yürütecek olursak buradan çıkacak sonuç şudur; "Biz Tekstil içinde elde ettiğimiz demokratik mevzileri kaybetmemek için o mevzileri zayıf bıraktık, başka bir savaş alanı (Tüm Dokuma-İş'i) açarak elimizdeki cephaneleri oraya yığdık ve düşmanı oradan tehdit ettik. Ama Tekstil içindeki mevzileri güçlendirmedığımızdan dolayı yenik düştük. İki alanda savaşarak zaten az olan askerlerimizi ikiye bölerek başarısızlığımızı kendimiz hazırladık." demek değil de nedir?

Şimdi soruyoruz |

Madenki Tekstil içinde uzun uğraşlarla kazanılmış bazı mevziler vardı, bunlar niye güçlendirilmedi? Diğer mevzileri kazanmak için neden yeterli çaba harcanmadı?

Bir iki partili arkadaşların şu veya bu sebeple Tekstil içindeki mücadelenin dışına düşmesiyle, böyle küçük bir sendikanın kurulması fikrinin ortaya çıkması ve bazı sudan sebepler göstererek acele kurulması; bu arkadaşların Tekstil'de yönetici kadrolara giremeyince, orada olmadıysa illâ başka bir yerde yönetici olmaları gerekiyormuş gibi, kariyer sahibi olacakları bir küçük dükkan açtıklarını ortaya koymuyormu?

Ayrıca Tekstil içinde veya Tekstil adına, Tekstil dışında uzun vadeli mücadele etmek ve eldeki mevzileri güçlendirmek yerine küçük bir dükkan açarak kolay yolu seçmek, uzun vadeli ve kahırlı mücadeleden kaçmak, Burjuvazinin sendika spekülasyonu na katkıda bulunmak değil de nedir?

Arkadaşlar

Tüm Dokuma-İş Sendikasının yönetimine işçi arkadaşlarda alınmıştır. Ancak hemen belirtelimki bunun bir göstermelik hareket olduğunu daha sonra ki bu işçi arkadaşlara rağmen alınan ters kararlarda ve bunların doğurduğu sonuçlarda somutlanmıştır.

Şimdi bunlara örnekler verelim.

1- Direniş hepimizin bildiği gibi 19 Kasım 1974'de fabrikanın işgali ile başladı. Daha sonra işveren ve polis baskısıyla sendikasında rızasıyla fabrika boşaltıldı. Direniş dışarda kurulan çadırlarda devam etmeye mecbur bırakıldı. Oysa hareketin güçlülüğü ve kamu oyuna duyurulabilmesi, direnişin canlılığı işgalin sürmesine bağlıydı.

Çünkü, daha çadıra çıkıldığıının hemen ardındaki günlerde patron fabrikaya işçi almaya başladı. İşçi arkadaşlar ne pahasına olursa olsun bunun durdurulması ve gerekirse direnişin tekrar işgale dönüştürülmesinden yana olmalarına rağmen, sendikanın üst kademelerindeki arkadaşlar mücadelenin "yasal yollardan" yürütülmesinin daha doğru olacağını ve mahkemenin Sarı Teksif'in oyunlarını bozarak haklıdan yana karar alacağını, çünkü iyi bir hakime düştüklerini (tabi daha sonra bir kaç hakim değişti), şimdi böyle bir hareket yapılırsa mahkemeyi ters yönde etkileyeceklerini ayrıca patron ve polisi kızdıracaklarını söylediler. Hareketin pasif ve kanuni yollardan yürütülmesini bütün kanuni yolların denenmesini savundular. Sanki hak aramak için mücadele etmek kanunsuzlukmuş gibi.

2) İşçi arkadaşlarsa sınıflarından gelen disiplin anlayışlarından dolayı sustular. Yöneticiler daha iyi bilir dediler ve beklediler. Fakat patron işçi almaya devam ediyor, çalışan işçi sayısı günden güne artıyordu. Sendika yöneticileri; işçi arkadaşların bu duruma son vermek yolundaki ısrarlarına karşılık, şu uyutmacı politikayla yükselen potansiyeli düşürmeye çalıştılar; "Patron içeriye işçi alırsa alsın, siz hepiniz kalifiye elemanlarsınız ve fabrikanın işlemek zorunda olduğu kadife, döşemelik kumaş vb. malları sizin randımanınızda kimse üretemez. Böyle olunca patron bu kalitesiz kumaşlarla ve düşük üretimle taahhüt ettiği eski siparişlerini yerine getiremez. o zaman da sizin değerlerinizi daha iyi anlar."

Doğaldır ki bu sözlere işçi arkadaşların çoğu inandılar. Sonuçta daha direniş sona ermeden fabrikadaki işçiler eski randımına çok çok yaklaştımlardı. Zaten aynı işleri dokuyan diğer fabrikalardan kadife ve döşemelik kumaş alan patron bunların üzerine kendi armasını işleyerek rahat rahat satıyor belki kar etmiyor ama zararda etmiyordu.

3) Ayrıca bu sırada direnişe çıkan işçilerin üç gün üst üste iş başı yapmadıkları için 17. maddeye göre iş akitleri fesh edildi. Bu durum sendika tarafından ^{işçilerden} uzun müddet saklı tutuldu.

Çünkü patron ^{da} kanunsuz davranarak işçilerin evlerine ^{bu konuda} bildirme göndermemiştir.

Uzun direniş günlerinin doğurduğu kötü şartlar, ekonomik güçsüzlük (ki bu direnişe en baştan çıkılmamasını ve şimdilik az bir ücret artışıyla yetinilmesini gerektiren en önemli olgudur.) Patron bu gün bireliyle verdiğini yarın iki eliyle geri alacaktır. Bizim için daha önemli olanı işçilerin siyasi bilinçlenmeleridir. Bunu için elde imkanlar vardı. Yüksek bir ücret talebi önümüzdeki toplu sözleşme döneminde yapılabilirdi. O zaman hem sendika daha güçlü olur hem de işçiler daha bilinçli olur ve mücadeleye başarıya ulaşır. Ama gürültülü çıkış yapmak ve reklam hastalığı sendika yöneticilerini böyle bir zaafa uğratmıştır.) ^{işte bu şartlar} İşçi arkadaşlar da ^{yalınlık} yorgunluk belirtileri göstermeye ve bazılarının kopmaya başlamalarının ^{sebebi} sebepleri oldu.

4) Bu kopmaların en büyük nedeni ise bir çok kez kendilerine hatırlatmalarınıza rağmen partili sendikacıların işçi arkadaşlara düzenli bir eğitim uygulamamış olmalarıdır. Bu arkadaşlar şimdi bu konuda özeleştiri yapıyorlar. Ama neye yarar? İş işten geçti. Biz muhalefet olduğumuz için sözlerimiz zamanında dinlenmedi.*

Buraya kadar izlediğiniz olaylarda açıkça görüldüğü gibi gerek sendika yönetim kurulunda gerek direniş komitesindeki işçi arkadaşların insiyatifleri tamamen kırılmış, partili yöneticilerin kendi aralarında aldıkları kararları tepeden inme bir tarzda uyguyadıkları görülmektedir. Ve direnişin sonuna kadar da bu böyle devam etmiştir. II

* OYSA MARX'UN DA DEĞALARCA BELİRTTİĞİ GİBİ SENDİKALARIN EN ÖNEMLİ GÖREVİ SİYASİ MÜCADELEYİ YÜRÜTECEK OLAN İŞÇİLERE KENDİ KENDİLERİNE YÜRÜMEYİ VE YÖNETMEYİ ÖĞRETMEKTİR. AKSİ TAKTİRDE İŞÇİ SINIFIN İKTİDARA GELME MÜCADELESİNDE BAŞTA KÖYLÜLÜK OLMAK ÜZERE DİĞER EMEKÇİ YİĞİNLARINA ÖNCELİK ETMESİ HAYAL OLUR İŞTE SENDİKALARININ ÖNEMİ BURADA NOKTALANMAKTADIR.

II Şöyle ki işçi arkadaşların aktif eylem önerilerini karşı bakanlara rica mektupları yazılmış, (bu mektupların altına normal olarak Epengle işçileri yazıldığından sendika yöneticileri bunları işçiler kendi aralarında yazmışlar, bizim haberimiz yok yalanını kullanmışlardır.) Ankaraya yapılan ziyaretlerle burjuvaziden yardım dilenilmiştir.

5) Bu arada yapılan açlık grevi 4 ünçü gününde sendika yöneticileri tarafından işçilerin kesin kararlılığa rağmen kırılmıştır. Bu konuda sendika yöneticileri kendi pasif yöntemlerine sonra kendileri karşı çıkarak aşırı ciddiyetsizlik örneği göstermişlerdir.

6) Mahkeme kararlarının uzamasının, patronun gün geçtikçe daha kuvvetli bir duruma gelmesini sınıf açısından, burjuva devlet mekanizması kavramı ve mücadelede ki taktik hatalara bakarak değil yayın organlarında tekrarladıkları gibi işverenlerin avukatı HÜSEYİN YERSUAT'ın gücünü bağlamışlardır.

7) Direniş sırasında gerek işçilere düzenli şekilde temel eğitim verilmemesinden gerek se yöneticilerin yetersizliklerinden dolayı PDA'nın etkinliği kırılmamış PDA'ya karşı ideolojik olmayan sivri çıkışlar bu fıraksıyonun provakasyonlarını güçlendirmiştir.

Arkadaşlar

Hemen belirtelim ki bu tepeden inme hareketler işçi arkadaşların önerilerini bu kadar vurdu duymazlıkla kulak arkası etmek, yenilgi gelip çatıncada bazı işçi arkadaşları polis ajanı bazılarını PDA cı veya dengesiz, sapık vb. şeklinde suçlamak* (ki bu suçlamalara en çok mağruz kalan Epengle işçileri de sırada partâ üyesi ve direnişin en bilicli ve kararlı unsurlarıydı) * işçi sınıfına güvensizlik ve inançsızlıktan başka bir şey değil de nedir?

Hatta ^{güvensizliğin.} buralarda en açık kanatı ilçemiz yöneticileriyle tartışan sendika sekreterinin yönetici arkadaş eleştirdiği mektubunda "Epengle işçileri halk iktidarını ne kuracak?" demesindedir. Evet ne yazık ki işçi sınıfın dışında başkibir gücün demokratik halk iktidarını kuracağına biz inanmıyoruz. Epengle işçileri ise işçi sınıfımızdan ayıramıyoruz. Biz Engels'in bundan 130 yıl öncesöylediği şu sözlere katılıyoruz. "Bir tek inatçı fabrika sahibine boyun eğdirmek için bunça çileyi çekmeğe hazır olan insan, bir gün gelecek tüm burjuvazinin gücünü yerle bir edebilecektir."

Arkadaşlar

Bu kadar hatanın sonucu doğal olarak yenilgi geip çatmıştır. Umutlar sönmüş, iş aramalar başlamıştır. Sendika iş bulma kurumu gibi çalışmaya başlamış, ancak ; Düzenin gereği olarak patron direnişteki işçi arkadaşların isim listelerini diğer fabrikalara dağıtınca iş bulmak oldukça zorlaşmıştır.

İşsizlik ve pahalılığın altında parasızlıktan kıvranan işçiler arasında sinir bozukluluğu ve tartışmalar giderek artmıştır. Sendika yöneticilerinin merkeziyetçi katılıkları ve vurdumduymazlıkları karşısında, TSİP'i tümöckuma-iş'ten vurmaya planlıyan PDA'nin pravakasyonlarını başarı sağlamış, kışkırtmalar neticesi Sendika basılarak partili yöneticiler dövülmüştür. Bu hareketi izleyen misillemenin ardından PDA'nın provakatif ve rezilce bildirisini piyasaya sürülmüş iki işçi arkadaş bu adiliğe alet edilmiştir. Ama burada suç yine partili sendika yöneticilerindedir. Çünkü işledikleri bir sürü hata neticesi PDA'nın provakasyonuna çanak tutmuşlardır. Aynı şekilde sekte tavırlarından ve işçilere yönelttikleri mesnetsiz suçlamalardan dolayı birkaç işçiyi PDA pravakatorlerinin kucagina itmişlerdir. Ne yazıkki bu yalanla dolu bildiriye imzasını koyan iki arkadaş Partimizin Gaziosmanpaşa ilçesi üyesidirler. Kitle gazetesinde hiç bir öz eleştiri yapmadan bu arkadaşlara saldırılmıştır. Ama bu arkadaşların parti üyesi olmaları ve direnişim önde gelen unsurlarından olmaları biras düşündürücü değildir. PDA'nın bildirisi gibi rezilce bir lisanla işçi arkadaşlara saldırarak onları hak etmedikleri bir şekilde karalayan partili yöneticiler PDA ile aynı seviyeye düşmüşlerdir. Bu arkadaşlar gerçeklerden kaçmamalı, hataların üzerine gitmelidirler. Ve öyle kıyından köşeden utangaçça değil, açıkça ve mertçe öz eleştiri yapmalıdırlar. Bu arkadaşlar "devrimciler gerici sendikalardada çalışırlar" ilkesine uymayarak bir çocukluk hastalığı olan sol sapma içine düşmüşlerdir. Bunun öz eleştirisini yapmalıdırlar.

İşçi sınıfı hareketinin merkezileştirilmesi yolunda atılacak en önemli adımlardan olan merkezi sendikalarda örgütlenme ve sendikaları merkezileştirme ilkesi marksist bir ilkedir. Genel merkez ve tümöckuma-iş yöneticileri lafta bunu savunurken pratiğe tam aksini uygulamışlardır. Bu onların ideolojik kaypaklıklarının yanında AMATÖRLÜKLERİNDEN'de kaynaklanmaktadır. Ancak şurası bilinen bir gerçektirki küçük dükkancı zihniyette kurulmuş bulunan sendikalar yenilgiye uğramaya ve giderek yok olmaya mahkumdurlar.

TEŞEKKÜR EDERİM.